

«Al porró ningú s'hi amorra, no hi queden els gèrmens bavejats»

"És de tots, té una gran relació amb el comunisme"

Des que va caure el règim a Líbia, ja no li diuen 'Gadafi'? Què vol dir? En Gadafi va ser el més millor dels fills de puta. Crec que m'ho van deixar de dir des d'una mica abans. S'ha especialitzat en gastronomia i el veig sempre en esdeveniments d'aquest àmbit. Podem dir que és un bon vivant? Se m'ha pogut dir sempre, però ara hi ha raons objectives per fer-ho (riallada). Per què als restaurants ha deixat d'haver-hi porrons? Això els ho hauria de preguntar a ells. Jo em penso que és perquè va arribar un moment que beure en porró es veia pagerol. Si els restaurants haguessin sabut que en Picasso estava enamorat del porró, tal com deien abans, otro gallo cantaría (sic). Del porró en van quedar penjats en Picasso, Miró, Matisse, Diego Rivera, Dalí, Buñuel... Per quin motiu se'n van quedar penjats? Perquè és divertit, és interessant i és una manera convivencial de beure. Fixi's que molts dels que he esmentat eren comunistes. El porró té una gran relació amb el comunisme. Potser perquè obliga a aixecar el puny? He, he. Beure en porró és un acte de generositat i de convivència. Un porró és de tothom. En canvi, una copa només és la teva copa, la meua, la d'aquell. En canvi, el porró sempre és el de tots. I això és molt important, la comunitat. Es passa de l'un a l'altre com el porro? Així mateix. A més a més, tenen la mateixa etimologia. És graciós, això. Un sommelier li diria que un bon vi no el pot beure en porró. De fet, no ho diuen. Alguns dels més grans sommeliers diuen que hi ha un vi per a cada cosa. És a dir, de la mateixa manera que tu no pots esquiar fora pista o fer el boig amb la bicicleta baixant pendent, hi ha vins per a cada ocasió. Hi ha vins vells que necessiten una bona copa, però hi ha vins joves que es poden beure en porró. Hi ha de tot. Per començar un àpat o per rebre gent a casa, un porró és molt divertit. Evidentment, segons quins vins requereixen una dignitat i una solemnitat que exigeixen una copa, gairebé un calze. Quina és la manera correcta de beure en porró? Ho acabo d'intentar i m'he tacat... No ho ha fet tan malament. De fet, beure en porró és com anar amb bicicleta, és entrenament. No hi ha cap truc, se n'aprèn entrenant. A còpia de tacar-se. A quina edat va tastar el vi per primera vegada? Això no ho sé. Però jo crec que... crec que ni me'n recordo. Abans de tenir ús de raó. Quines altres virtuts té, aquest estri? El porró és ecològic. Aquesta és la gràcia. Em deixa de pedra. No has de rentar gots. En un àpat no hi ha una copa per tothom, n'hi ha una per a cadascú. Per tant, ha de rentar 100 copes, amb tota la despesa d'aigua i sabó. Un porró, l'esbandeixes i ja està. Ningú s'hi amorra, no hi queden els gèrmens bavejats de la gent, hauria d'haver escrit el llibre abans de la pandèmia, per aquells dies el porró era ideal. O sigui, és ecològic, és higiènic, és convivencial. I és una expressió de generositat. Abans ha fet referència al calze. Potser a Jesús li haurien anat diferents les coses si al Sant Sopar hagués tingut un porró? El més probable és que no tinguessin un calze, perquè, siguem francs, eren quatre arreplegats. Per tant, és molt difícil que tota aquella mitologia que ha sortit al voltant del calze fos real. Segurament bevien en una d'aquelles botes de pell. Un porró no, perquè el porró és posterior, és la sublimació del beure a gallet. La sofisticació. Amb el porró no hi pot haver brindis... Això és cert, si no fos pel brindis, el porró seria perfecte. A les redaccions dels diaris ja no hi ha alcohol... No hi ha ni alcohol ni tabac. Vostè i jo vam tenir la sort de viure l'època daurada del periodisme, quan hi havia alcohol i tabac i crits, i acabàvem de treballar a les quinientas. Segurament que abans de la guerra civil hi havia porrons de vi, a les redaccions dels diaris. No ho sé, això deu voler dir que el periodisme ara és d'una altra mena. De fet, el porró, en aquest pseudoperiodisme o paraperiodisme d'influencer, donaria per a molt, els influencers haurien de fer-se les fotos amb porrons. De què parlarà en els seus articles a Diari de Girona? Parlaré de menjar, de beure, de com es menja, de com es beu, sobretot parlaré de temes de sobretaula. Serà una excusa per parlar de coses. No parlaré només del menjar, sinó que el menjar serà un pretext per parlar de coses. Tenia l'esperança que ens ensenyés a ser bons vivants. El paradigma del bon vivant és vostè. Ja ho pot posar, això! n

